

[Økonomiministeren]

offentligt udgiftstryk. En sådan aktivering vil kræve en særlig indslusningsløn for unge uden faglig uddannelse og en særlig genoptræningsløn for længerevarende ledige.

Den stigning i beskæftigelsen, der vil følge af reformerne vedrørende dagpenge og andre indkomstoverførsler, vil samtidig give staten større indtægter, og disse reformer vil altså også hjælpe på indtægtsiden.

En skattereform har først og fremmest til formål at bidrage til at skabe øget aktivitet i samfundet. Det vil sige, at en skattereform skal indebære en reel nedsættelse af marginalbeskatningen. En sådan reform vil have dynamiske effekter. En del af sænkningen af marginalskatten vil altså finansiere sig selv gennem øget aktivitet, så den samlede virkning på provenuet er neutral.

Sidst, men absolut ikke mindst, kan statsgælden nedbringes ekstraordinært i forbindelse med privatisering. Provenuet i forbindelse med privatisering bør netop anvendes til sådanne ekstraordinære nedbringelser af statsgælden og ikke til øgede offentlige udgifter.

Forhandling

Kim Behnke (FP):

Jeg siger tak til ministeren for den foreløbige besvarelse. Jeg håber, at vi som en del af debatten kan få uddybet nogle af ministerens synspunkter.

Som udgangspunkt for en sådan debat kan det jo være værd at analysere den meget betydelige gæld på de nævnte 520 mia. kr., staten har i øjeblikket, og se på årsagen til gælden. Hvordan er gælden egentlig sammensat? I den forbindelse er det interessante måske i hvert fald set med den nuværende regerings øjne, at hovedstolen, hvis vi skal bruge traditionelle gældsformuleringer, af den nuværende statsgæld på de 520 mia. kr. – altså penge, som er regulær lånoptagelse – kun er et sted mellem 50 og 60 mia. kr. Det, der selvfølgelig er den største del af statsgælden i dag, er de løbende rentertilskrivninger, og det er bl.a. udtryk for, som jeg nævnte i mit første indlæg, at vi har en meget høj rente i Danmark, og det betyder altså også, at den rente, som staten må betale til de personer, der ønsker at købe statsobligationer, er meget høj, og det betyder så, at gælden vokser eksponentielt på grund af den meget høje rente.

Men der er også en ikke uvæsentlig del af vores nuværende gæld, som enten allerede er hjemhentet i emissionskurstab eller forventet emissionskurstab, simpelt hen fordi man ikke kan få kurs 100 for statsobligationerne, når man skal ud at sælge dem, og derfor er nødt til at sælge dem til en lavere kurs.

Men – har jeg opdaget og ladet mig inspirere lidt af under et studium af dette her – det viser sig rent faktisk, at staten også har opført sig fantastisk klodset, når det gælder om at forvalte sin gældspost. Går vi tilbage og ser på, hvordan situationen var, da man f.eks. havde en dollarkurs nede omkring de 5,50 kr. – og dér taler jeg om 1979-80 – gik man ud og sørgede for at gøre gælden større til den meget lave kurs, hvorimod man gjorde det modsatte omkring 1984 og 1985, hvor dollarkursen var nået helt op på 10,50 kr. Man har altså faktisk båret sig utrolig klodset ad set ud fra et rent arbitragesynspunkt.

Under et finansudvalgsbesøg i statsgældsafdelingen i 1989, hvor danske pengeinstitutter på daværende tidspunkt havde meget flot afkast på deres arbitragevirksomhed, stillede jeg det spørgsmål, hvorfor staten ikke mere aktivt forsøger at udnytte mulighederne for at udnytte kursforskelle mellem forskellige valutaer, særlig over for den del af statens gæld, der er udlandsgælden.

Svaret var, at staten så sandelig da ikke kunne forsvare at gå ud og spekulere i andre staters valuta. Men det gør alle andre jo. Det er en del af kapitalmarkedet, at en krone eller en dollar er lige god, uanset om den kommer fra en stat eller fra en privat bank.

Derfor vil jeg gerne have, at ministeren i en senere besvarelse tager stilling til den kritik, der bliver rejst fra flere og flere sider, nemlig at staten foretager en meget dårlig forvaltning af sin gældsportefølje i retning af at udnytte muligheder for at få den nedbragt ved simpel arbitragevirksomhed.

Men nu har den regering, vi har, jo siddet siden 1982, og derfor er det mest interessante at se på, hvordan gælden så har udviklet sig netop siden 1982. Vi kan konstatere, at statens gæld frem til omkring 1984 accelererede fuldstændig vildt og voldsomt med en nettotilvækst fra 1981 til 1984 på hele 259 mia. kr. Medio 1984 blev der lidt mere styr på tingene, og da faldt gælden faktisk også ganske pænt. Men